அவனவன் ரொம்ப ஜாக்ரதமா இருந்துண்டு அவன் அவனுடைய காரியங்களை சரியா அவனவன் சரியா அனுஷ்டானம் பண்ணனும். பரோபகாரமோ, ஸம்ரக்ஷணமோ, தன்னுடைய சித்தத்த வந்து கெட்ட வழியில போகாமலிருக்கும்படியாக மனஸ நிக்ரஹம் பண்றதோ, அதிகமா கெட்ட வழில போகாமலிருக்கும்படியாக தடுத்து கொள்றதோ, அதுக்கு ஸாதனமா இருக்கும்படியான ஒரு அனுஷ்டானங்களோ, எதுலயும் ஸாக்ஷாத் பகவானுக்கு அவன் அர்ப்பணம் பண்ணனுங்கற ஸ்மரணமோ, இவ்வளவும். பெரிய ராஜ்ய பாரம் பண்ணி மஹா வீராளா இருந்தவாள்ளாம் ஸாக்ஷாத் ராமன் இடத்தில பக்தியா இருந்துண்டு அந்த மாதிரி பண்ணியிருக்காள்னு கூட சொல்லிருக்கேன் இதுல. பெரிய சிவாஜிய காட்டிலும் ஒரு நிமிஷம் வெறும்ன இருந்தவன் கிடையாது. ஒவ்வொரு க்ஷணமும் ஆபத்துல ஜீவனமா பண்ணி அவனுக்கு ராம பக்தி, அவருடைய குரு, ஸமர்த்த ராமதாஸ்னுட்டு அவரிடத்துல ஒவ்வொரு நாளும் வந்து காட்டுல போய் அவரிடத்துல அர்ப்பணம் பண்ணி, அந்த ராம நாமாவை பலமா வெச்சுண்டு இவ்வளவு காரியமும் பண்ணிண்டிருக்கான். அதனால அப்படி எவ்வளவு உத்தமமான காரியம் லோக உபகாரம் பண்ணினவாளும் அதே மாதிரி தான், பெரிய பரம உபகாரம் பண்ணினவாளும் ஸாக்ஷாத் பகவான் அநுக்ரஹம் பெற்று தான் லோகமெல்லாம். அதனால தான் அநேக ப்ரகாரம் எவ்வளவு ப்ரகாரமான தர்மங்கள் இருக்கோ லோகத்துல அவ்வளவையும் ஒவ்வொரு இடத்துல அர்ப்பணம் பண்றத்துக்கு ஒவ்வொரு க்ஷேத்ரம்,க்ஷேத்ர விசேஷங்கள் ஏற்பட்டிருக்குங்கறது தெரியறது. ஸர்வ விதமான கைங்கரியமும் பகவானுக்கு இஷ்டம் தான். அது ஒவ்வொரு க்ஷேத்ரங்கள்ள ஒவ்வொரு இதுக்கு ப்ராதான்யம் கொடுத்து அந்த க்ஷேத்ரங்கள்ள அந்தந்த ப்ரகாரமாக உபாஸிச்சுண்டுருக்கோம் நாம. ஆகையினால ஸர்வ க்ஷேத்ரத்துலயும், க்ஷேத்ரமே இல்லாம இருந்தாலும் சரி, வைகுண்டத்துல இருந்து பகவான் இருக்கற இடத்துலயும் சரி இப்ப அங்கோர்ந்து. லோகத்தில் இருக்கும்படியான க்ஷேத்ரங்கள்ள எங்கே எந்த க்ஷேத்ரம் இருக்கோ எல்லாருக்கும் **"ஸ்வகர்மணா தம் அப்யர்ச்ய ஸித்திம் விந்ததி மானவ:"** நாம எந்த ஸத்கார்யம் பண், பண்ற, ஸத்கார்யங்கள்ளாம் பண்ணனும் நிறைய, அந்த ஸத்கார்யங்கள் முழுக்க பகவானுக்கு அர்ப்பணம் பண்ணிடனும். அதான் நம்ம சித்த சுத்திக்கு. அப்படிங்கறவர்

ஸகலமும் அவர் நிறைய அர்ப்பணம் பண்ணி, பகவத் பாகவதம் முழுக்க தன்னுடைய வாக்குனால சொல்லி, அது இன்னிக்கும் லோகத்துல, நம்ம தேசத்துல கொஞ்சம் கொஞ்சமா இப்ப அதிகப் ப்ரசாரத்த அடஞ்சுண்டு வரது. அதுக்கு தமிழ்லயே தனித்தனியா பதம், பதமா இப்ப அர்த்தம் போட்டு ஜனங்களுக்கு குடுத்துண்டு வ.., குடுத்துண்டு வரா இப்ப “நாராயணீயம்” னுட்டு. அநேகமா □ுகாசாரியாள் சொன்ன பரீக்ஷூத்துக்குச் சொன்ன பாகவதத்துக்கு எவ்வளவு கௌரவம் உண்டோ அவ்வளவு கௌரவத்துக்கு கொறைவில்லாம வெச்சுண்டுருக்கா இப்ப கேரள தேசத்துல இது. நம்ம தேசத்துலயும் அது ப்ரச்சாரம் அடஞ்சுண்டு வரது நாராயணீயம். ஆகையினால நாமெல்லாம் நல்ல காரியங்களப் பண்ணி அத பகவானுக்கு அர்ப்பணம் பண்ண வேண்டியது. அதத்தான் ஆச்சார்யாள் மொதல்ல ஸர்வ தத்வங்களையும், ஆச்சார்யாள் நிறைய த□ோபநிஷத்துக்களுக்கும் பாஷ்யம் பண்ணியிருக்காள். ஆச்சார்யாள் ப்ரஹ்ம ஸூத்ரங்களுக்கும் பாஷ்யம் பண்ணினார். பகவத் கீதைக்கும் பாஷ்யம் பண்ணினார். தனித்தனியா ப்ரகரணங்கள் அபரோக்ஷாநுபூதி, வாக்யவ்ருத்தி, உபதே□ஸாஹஸ்ரீ, விவேகசூடாமணி,-- நிறைய ப்ரகரணங்களையும், ஆத்ம பக்த,தத்வ ப்ரகரணங்களையும் நிறைய பண்ணியிருக்கா. இவ்வளவையும் பண்ணி இயற்றி □ிஷ்யாளுக்கு நிறைய எவ்வளவு தரம் பார்த்தாலும் அப்பப்ப பார்க்கறப்ப ஆனந்தமா இருக்கே தவிர எதையும் சேர்த்து ஒரு விஷயம் ரெண்டு வாக்கியத்துலேர்ந்து சொன்னாத் தான் நினைவிருக்கும் அப்படின்னு ஆச்சார்யாள் திரும்பியும், இந்த தன்னுடைய அவதாரத்த பூர்த்தி பண்ணிண்டு உத்தானத்துக்கு புறப்படற சமயத்துல □ிஷ்யாள்ளாரும் ரொம்ப மனஸுக்கு துக்கமா இருந்தாலும் கூட இருந்தாலும் அவாள்ளாம் விவேகிகள், ஆனா எத்தன விவேகிகளா இருந்தாலும் இப்பேற்பட்ட ஆச்சார்யாள் நமக்கு மறைஞ்சு போயிடறாளேன்னுட்டு மனஸுக்கு □ிரமம் இருந்தது. இருந்தாலும் ப்ரார்த்திக்கறப்போ இவ்வளவு க்ரந்தங்களும், இவ்வளவு □ாஸ்த்ரங்களும், பாஷ்யங்களும் கேட்டோம் நிறைய, எவ்வளவு கேட்டாலும் இவ்வளவையும் ஸங்க்ரஹமா ஒரு வாக்கியம் இருந்து தானா அத அப்படியே எங்களுக்கு மனனம் பண்றதுக்கு சௌகர்யமா இருக்கும் அதுக்கு அநுக்ரஹம் பண்ணனும்னு கேட்டா. கேட்ட உடனே முதல் வாக்கியம் " வேதோ

நித்யமதீயதாம்” னாள் ஆச்சார்யாள். ஔவை வசனம், ஆச்சார்யாள் வசனம் ரெண்டும் ஒண்ணாவே இருக்கும். ஔவை வசனம், ஞானஸம்பந்தர் வசனம் இதெல்லாம் ஓதாமல், இத வந்து negativeஆ மாத்தி சொன்னா, “ஓதாமல் ஒரு நாளும் இருக்க வேண்டாம்”. ஓதறதுன்னா ஓத்து, ஓத்துனா   மலையாளத்துல வேதத்துக்கு தான் பேர். வேதத்துக்கு அதிகாரம் இல்லாத சில ப்ராஹ்மணாள் உண்டு அங்க நம்பூதரிகள்னுட்டு. ஓத்தில்லா நம்பூதரின்னு சொல்றது அவாள. ஓத்துனா ஓதறது, ஓதப் படறது, ஓத்துனு சொல். "வேதம் ஓதிலன் ஶாஸ்திரம் கேட்கிலன்” னு சொல்றது. ஶாஸ்த்ர ஶ்ரவணம் ஓதல், ஓதல்ங்கறது வேதத்துக்கு தான் பேர். வேதத்த அத்யாயனம் பண்றத்துக்குத் தான் ஓதல்னு பேர். பாக்கி ஶாஸ்த்ரங்களையும் கேக்கறதுன்னு பேர். அப்படித் தான் அது அப்பருடைய வாக்கியம் அது. வேதம் ஓதிலன் ஶாஸ்திரம் கேட்கிலன்னுட்டு சொல்றப்போ அதாவது இதெல்லாம் பண்ணி என்ன ப்ரயோஜனம் ஈஶ்வர பக்தி இருக்கணும்ங்கறத்துக்காக இத சொல்றப்போ ஓதிலன் வேதம் ஓத்து னு பேர். மலையாளத்துல அத்யயனம் பண்ணியிருக்கானா, அத்யயனம் ஆயிருக்கான்னு கேட்கறதில்லை, ஓத்தி.. வேதாத்யானம் ஆயிட்டுதான்னு கேட்கறதுக்கு ஓத்து, ஓத்துனு தான் சொல்றது அங்க. ஓதறது னு பேர். அதனால தான்   “வேதோ நித்யமதீயதாம்”னு ஆச்சார்யாள் சொன்னா, அதே வாக்கியம் “ஓதாமல் ஒரு நாளும் இருக்க வேண்டாம்”. நித்ய அத்யயனம் பண்ணு னு   ஆச்சார்யாள் வந்து அன்வயத்துல சொன்னா, வ்யதிரேகமா சொன்னா   “ஓதாமல் ஒரு நாளும் இருக்க வேண்டாம்”. அதுக்கப்புறம் “ததுதிதம் கர்மஸ்வனுஷ்டீயதாம் ” அந்த வேதத்துல சொல்லும்படியான கர்மாங்கள அநுஷ்டானம் பண்ணு. அது ஸம்பந்தர் வாக்கியத்துல அந்த மாதிரி இருக்கு. கற்று, கற்றாங் கெரியோம்பி, கற்று, ஆங்கு சொல்லப் பட்ட வழி,   எரியோம்பி   அக்னிஹோத்ராதி அநுஷ்டானாங்கள பண்ணி அப்படின்னுட்டு. “ ததுதிதம் கர்ம ஸ்வனுஷ்டீயதாம் ” அதுக்கப்பறம் “தேன”, கர்மாநுஷ்டானம் என்ன பண்ணும்? “தேன ஈஶஸ்ய விதீயதாம் அபசிதி:” அந்தந்த கர்மாநுஷ்டானங்கள பண்ணி வேதத்துல அவனவன் யாராருக்கு எந்தெந்த நிலை, நிலையில இருக்கானோ அந்த நிலைக்கு அனுசரிச்சு எந்தெந்த தர்மங்கள சொல்லியிருக்கோ அந்த தர்மங்கள அநுஷ்டானம் பண்ணி “ தேன ஈஶஸ்ய

விதூயதாம் அபசிதி:” அது தான் ஸ்வாமிக்கு பூஜை. ஈ□்வரனுக்கு அத அர்ப்பணம் பண்ணு . "தேன பரமே□்வரம் ப்ரூணயாநி” அப்படின்னுட்டு ஈ□்வரனுக்கு அத அர்ப்பணம் பண்ணு அந்த கர்மாநுஷ்டானத்த. எந்த தானமோ, தர்மமோ, பாராயணமோ,யஜ்ஞமோ ஒரு ஜபமோ எது இருந்தாலும் கடைசில பரமே□்வரனுக்கு அர்ப்பணம் பண்ணு. அதான் ஸ்வாமிக்கு பூஜை. புஷ்பத்த கொண்டு வந்து தூபாராதனை பண்ணி அது பண்றது தான் பூஜைனு நினைக்க வேண்டாம். அவனவனுடைய ஸ்வதர்மாவ பண்ணி, தனக்கு ஏற்பட்ட விஹி, விஹிதமான கர்மாவ பண்ணி, அத பரமே□்வரனுக்கு அர்ப்பணம் பண்ணினோமானா அதுதான், அது தான், பரமே□்வரனுக்கு ரொம்ப ப்ரியமான அது தான் தங்கம், அது தான் தூர்த்தம், அது தான் அபிஷேகம், அது தான் நைவேத்யம். அதுல ஒண்ணு, ஆராதனம்ங்கறதும் அதுல ஒண்ணு, ஒரு காரியம் அது. அப்படி பரமே□்வரனுக்கு அர்ப்பணம் பண்ணனும்னு. அந்த மாதிரி ஒவ்வொரு எடத்துல ஒவ்வொரு ப்ரகாராமா பண்ணி, ஈ□்வர அர்ப்பணமாக, ஸகலத்தையும் ஈ□்வரார்ப்பணமாக பண்றதுக்கு ஒவ்வொண்ணுத்துக்கும் ப்ரதானமாக ஒவ்வொரு க்ஷேத்ரங்கள் இருக்குன்னு அத திருஷ்டாந்தமாகச் சொன்னேன். அதுனால அந்த மாதிரி நாம எப்பவும் சோம்பல் இல்லாம ஒவ்வொரு நாளும் இன்னும் நாளாயிடுத்தே நமக்கு, நம்முடைய ஆயுஸுல இன்னும் ஒரு நாள் கொறயத்தான கொறயறது ஒரு நாள் ஆயிட்டு தானா ,அப்ப என்ன காரியம் இன்னிக்கு செஞ்சோம், பகவானுக்கு இன்னிக்கு என்ன, என்ன அர்ப்பணம் பண்ணினோம், கல்கண்டு குடுத்தோமா, த்ராட்சை பழம் குடுத்தோமா, கல்கண்டு, த்ராட்சை பழம்லா கர்மா தான், இவனுடைய ஸ்வதர்மத்த பண்றது. பரோபகாரம் என்ன செஞ்சோம், □ாஸ்த்ர விஹிதமான கர்மாநுஷ்டானங்கள் என்ன செஞ்சோம், ஒரு ஆபத்து ரக்ஷணம் என்ன செஞ்சோம் அப்படின்னுட்டு, நம்ம சித்தத்த என்ன விஷயத்துல அடக்கினோம் அப்படின்னுட்டு, கெட்ட காமாதிகளிடத்திலேர்ந்து எவ்வளவு தூரம் இன்னிக்கு நிவர்த்தி பண்ணினோம், க்ரோதாதிகள்ளேர்ந்து எவ்வளவு நிவர்த்தி பண்ணினோம் அப்படின்னுட்டு, ஒவ்வொரு நாளும் கணக்கு வெச்சுண்டு, கொஞ்சம் நம்ம கிட்ட போறத்துக்கு அந்த, அந்த ப்ரமாதம் இல்லாமல் அவதானமா இருக்கணும் " ந ப்ரமதிதவ்யம் ", “ந ப்ரமதிதவ்யம்” னுட்டு “ப்ரமாதத்த

அடையாதே , ப்ரமாதத்த அடையாதே"னு இன்னும் உபநிஷத் சொல்றவாள்ளாம் சொல்லிண்டிருக்கா. அதான், "ப்ரமாதம் வை ம்ருத்யுமஹம் ப்ரவீமி"னு ஸநத்ஸுஜாதீயத்துல சொன்னா. தவறி போயிடறது, கொஞ்சம் ஞாபக மறதியா போயிட்டு தானா போச்சு அப்படின்னுட்டு. ரொம்ப ஜாக்ரதையா, ஜாகரூகமா இருந்துண்டு அப்படின்னுட்டு எப்பவும் இருக்கணும்னு சொன்னேன். அதத்தான்

" வேதோ நித்ய மதீய தாம் ததுதிதம் கர்ம ஸ்வனுஷ்டீயதாம்
தேன ஈஶஸ்ய விதீயதாம் அபசிதி: காம்யே மதிஸ் த்யஜ்ய தாம்"

னு காம்ய கூடிய வரைக்கும் காம்யமான கர்மாக்கள் ஒண்ணும் வேண்டாம். ஏதோ பகவானுக்கு நா அர்ப்பணம் பண்றதுக்காகத்தான் இந்த கார்யத்த செய்றேன். நமக்கு இதுனால ஒரு பலன் வேணுங்கறது கூட ஒண்ணும் நினைக்க வேண்டாம். அப்படின்னு அவருக்கு எது இஷ்டமோ அந்த பலத்த அவர் கொடுத்துட்டு போட்டும் அப்படின்னுட்டு அந்த மாதிரி செய்யணும், நாம எல்லாரும் அப்படின்னுட்டு ஆச்சார்யாள் உபதேஶம். அதான் நித்யம் ஏதாவது ஒரு நல்ல காரியம் நாம செய்யணும். சித்த வ்ருத்திய கொஞ்சமாவது நேத்தய காட்டிலும் இன்னிக்கு கொஞ்சம் சுத்தப் படுத்திண்டோம் அப்படிங்கற நினைவு ஒரு காரியத்துல ஒரு நல்ல காரியம் ஒவ்வொரு நாளும் செய்யணும். சித்த வ்ருத்திய அசுத்தி இல்லாம பண்ணனும். அவ்வளவையும் பண்ணி ஸ்வாமிக்கு பகவானே உனக்கு அர்ப்பணம் அப்படின்னுட்டு உன்னுடைய அநுக்ரஹம் இருந்தா தான் எதுவும் நடக்கும் அப்படிங்கற நினைவு வேணும் கூட. இந்த மூணும் ஒவ்வொரு நாளும் நமக்கு இருக்கணும்ங்கற அர்த்தத்ததான், அந்தந்த க்ஷேத்ரங்கள், ஸூத்ரங்கள், ஶாஸ்த்ரங்கள் இதிலெல்லாம் அதத்தான் ஞாபகப் படுத்துறத்துக்காக.

" வேதோ நித்யமதீயதாம் ததுதிதம் கர்ம ஸ்வனுஷ்டீயதாம்
தேன ஈஶஸ்ய விதீயதாம் அபசிதி: காம்யே மதிஸ்த்யஜ்யதாம்"
"ஓதாமல் ஒரு நாளும் இருக்க வேண்டாம்".